

Naphal

Az indulásom előtti estén
elvittél ahhoz a halastóhoz
autóval, csupa lőtye volt minden,
de erősködtél, sétáljuk körbe, hát kiszálltunk,
hogy mászkáljunk egyet a parton.
Egy sekély öblöcskében
mutattál nekem egy naphalat.
Sosem láttam még ilyet,
nézegettük, ahogy lustán mozgatja úszóját,
mesélted, hogy azért ez a neve,
mert ha rásüt a nap, gyönyörűen
törik meg rajta a fény. Néztük,
ahányszor elzavartuk helyéről,
annyiszor jött vissza.
A zavarosba cikázott ilyenkor,
majd észrevétlenül úszott vissza újra otthonába.
Aztán elindultam elbaszni az életem.

Ahányszor elzavarsz,
annyiszor jövök vissza.

De mikor hazaértem, és
ígéreted betartva újra elvittél
a tóhoz, hogy megnézzük,
hogyan törnek meg a sugarak
a naphalon, sehol sem volt.
A víz is megbugyvadt,
piszkos buborékokkal teleszórt
békanyál úszott a tetején.

Mintha a hűvös, nyugodt felszínen
kacsáztunk volna vele végig, úgy
dermedt meg köztünk a szerelem.
Hol vannak ilyenkor a naphalak?
Menedéket keresnek, vagy ők a
sugárzó menedék a
felkavart iszapú mélyben?

Két szeptember között a mennydörgés

Nem az idő
az óra áll meg
két szeptember közti mennydörgésben
azért van bőröd hogy rád huppanjon
ha őzbakdögként a két várost
összekötő út mellé fekszel
– nekem azért hogy lerághassam
a hámréteget amit csókoltál

azért van hajam hogy egy hétnyi
kosszal együtt kimossalak belőle
ha majd hazaértem
azért van éhség hogy józanon tartson
lássam meddig kell elmennem
a richter-skálán hogy
feledtesse velem az ürességem
nem az óra
az idő áll meg
két szeptember közti mennydörgésben

Nyúzott, objekt, 2010

Szombatról vasárnapra

furcsa dolgokat álmodok mostanában
halak vagy kalózok vagyunk egy tó fenekén
egy mellkasüreg a menedékünk
ahol a még lüktető májon
fűzzük át horgonykötelünket
(te vagy a kapitány)
aztán horgászok jönnek, ahogy
reggeledik és bújunk próbálunk
bújni a csalik illata elől a bordák alá
egy kis pontyot kapok ki kézzel a vízből
szeretem tudom róla hogy te vagy az
próbálok menteni
teszem pocsolóba folyamba
tátog fogy az ereje
sehol sem lesz biztonságban
aztán én is horgásszá válok
és mellettem a tested de te
a halban maradtál
szerelmes vagyok minden formádba
baráti társasággal ülünk a parton
várjuk a kapást vagy azt
hogy nyilvánosan
felakasszanak a szomszéd faluban
felriadok
szerelem és halálfélelem örvénylik bennem
nincs kihez bújnom
nincs hova mennem

Nyúzott, objekt, 2010

Múlik

Ez a nyár
kényelmetlen ágyakban hánykolódások sora volt,
mindenhol kerestelek zaklatottan,
míg te otthon vártál rám,
mint szendergés közben zsibbadó karod,
úgy bizsergett, kúszott alám
időről időre az út.

Valamit ott felejtettünk az első hotelszobában,
valamit ki kéne rázni a tavalyi fesztiválsátrunk bugyraiból,
valamiért mégis haza kéne vinni a
marharépaföldek között elhasznált óvszert,
valamiért nem kéne kihúznod a matracod
memóriahabjából a hajszálaimat,
valamiért meg kéne őriznem minden
üveg száját, amivel a tiéd összeért,
valamiért az összes kiköpött szilvamagod
el kéne ültetnem
valamiért be kéne vetnem az ágyam –
ha már múlik, kényelmes fekhelye legyen.

Azóta sem találtam meg a dalt, ami segít elengedni téged

Tavaly ilyenkor
koncerten voltam éppen, te nem jöhettél,
dolgoznod kellett másnap.
Mellettem egy olyan fiú tombolt, aki tudta
a világ összes dalszövegét.
Összemosolyogtunk néha,
hazafelé hanyatt fekvé a hátsó üléseken,
az ablakon az égre kinézve
ismételgettem csendben a refréneket,
ott olvastam el az üzeneted, hogy már
aludni készülsz és vigyázzak magamra.
(Vigyáztam ránk, még ha nem is tudod
a világ összes dalszövegét.)